

An. I. Iulie 1939 Nr. 3
Inscris în Registr. Publ. Periodice
al Trib. Constanța S. I sub Nr. 2
din 6 Febr. 1939. Director Proprietar
și Redactor responsabil: *Dumitru Olariu*. Redacția și Ad-ția:
Constanța, str. Scarlat Virnav, 26.
Apare lunar

LITORAL

CREPUSCUL. PONTIC

Deasupra mării, iată, cereștii dadophori
îclină torțe negre udate de hiade,
cînd nopții depe umeri zăbranicul îi cade
ca un vestmint albastru desprins din cheutori.

Ferestre de azururi, spre boltă larg deschise
invocă lănci de soare, să cotropească iar
adîncurile mării, furtunile de jar
ce sîngeră coraliu tăcutelor abise.

Puternice zăvoare au ferecat aproape
talazuri de legende visînd corăbieri
cu albele catarge zdrobite de vegheri
în viscole nocturne și răsvrătite ape.

Doar candido meduze umbrela străvezie
își plimbă pe sub ploaia de lănci heliacale,
prietene cu toate tăcerile din cale
și tăinuind adîncea marină reverie.

IOAN MICU

G. ZLOTESCU

APOCALIPS

PE URMELE TALE

Merg pe urmele tale să le adun din relicve
Basmul risipelor de lumini, scris cu ochii tăi,
Dire, aidoma petale'n fereastra apusului,
Să le aduc la suflet. căi...

Mi-am deschis carte de rugăciuni, drumul
Pe care de-atunci l-ai aşternut, rază, prin amintiri:
In slovele ei inimile tăcerii mai slăvesc
Trecerea ta cu frăgezimi iubite în trandafiri.

Merg pe căile tale înflorite în evangheliile sufletului.
Urmele să ți le cetesc cu însetări de pelerin
Furiș, să nu-mi știe eresul evlaviei stelelor,
Când peste ele mă aplec și mă închin...

AUREL DUMITRESCU

BASARAB

DIANA

C. GROSU

AMPHITRITE

REFLUX INTERIOR

Nori vagabonzi în haină de cenușă
Ce lopătați așa 'n necunoscut.
Luați cu voi tristețea 'n mine ce-a crescut
Și sufletul mi-l strînge ca 'n cătușă.

În cîmpul de liane înverzit
Al mării peste care voi plutiți,
Grăbind, ca niște albe nave rătăciți.
Să-mi fie sufletul un proaspăt răsărit.

Prin luminișul simplei dimineți
Voi luneca atunci pe apele din mine.
Ca o vâpae de uitări depline,
Argonaut, spre țărnul altei vieți.

NICOLAE DUNĂ

Tip. „MODERNA“

ARȘIȚI

Iubito, rădăcinile de apă
 Au putrezit de secetă 'n pământ:
 Nici zîmbetele tale nu mai sînt
 Ca niște nuferi înfloriți pe apă.

Vezi, toți salcîmii cîți au mai rămas,
 Indoliași în alb lingă fîntînă.
 Văd îngroziți în singura fîntînă
 Că nici un strop de cer n'a mai rămas.

Iubito, vom muri și noi de sete.
 Sîrșitul e aproape, ca un țârm.
 Dă-mi gura, dă-mi uitarea fără țârm.
 Iubito, să murim așa de sete.

DILUVIU

Un arbore cu rădăcini
 Adînci de fulgere-a plesnit
 În așchii grandioase de lumini
 Rătăcitoare în nemărginit.

De-odată cerul deveni cascadă:
 Toreni sirepi de flacări lungi țîșniră
 Și depe osul fulgerelor începu să cadă
 A nopții carne fragedă, martiră.

S'au dărîmat oceanele de sus
 Intr'un diluvial exod apoi.
 Treptat, treptat pămîntul fu răpus:
 Iși supraviețuia al groazei munte-apus
 C'un singur pisc ce s'a retras în noi.

DUMITRU OLARIU

ŪENERE

POEZIEI

Te recunosc — potir cu otravă —
Lumină înaltă și gravă,
Mijind, amăgind, diafană
In zări, ca o fată morgană.

Te știu poezie — potir cu venin —
Zimbet prădalnic, hain,
Ce-ai aruncat de perete
Patima mea de erete.

Iată-te-acuma gata să pleci
Pe alte cărări, pe alte poteci,
Minciună ntrupată și neodihnită.
Poezie: mireasmă nețarmurită.

C. MUNTEANU

